

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ

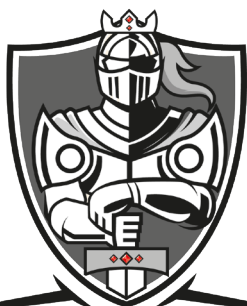
M E Č E

DIEL TRETÍ

S L O V A

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ

M E Č E

DIEL TRETÍ

S L O V A

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
The Swords of Rhema:

©2017 by Priscilla Shirer

Vydavateľ:

Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee, U.S.A.

Slovenské vydanie:

©2019 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Ilustrácie:

Jon Davis

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89487-94-3 (súbor)
ISBN 978-80-89993-09-3

*Pre Judea, nášho tretieho syna
a nášho kráľovského bojovníka*

PROLÓG

Zo sčernetého kúska kovu kvapkala krv. Jedna kvapka, vzápätí ďalšia. Pomaly a vytrvalo padali do nahrubo opracovanej železnej čaše. Nad ňou stál majster tkáč a ťahal z nej tenučké vlákna jasnočervenej farby. Jeho dlhé a štíhle prsty, náramne šikovné prsty, spriadali nite tak rýchlo, že by to žiadne ľudské oko nestíhalo sledovať.

V miestnosti však žiadne ľudské oko nebolo.

Na masívnom tróne sedel Ponéros, vládca Skotosu, a sledoval vznik predmetu s ľudskou podobou. Zatiaľ boli hotové iba chodidlá a obrysy nôh. Nohy a chodidlá sú najdôležitejšie: musia byť rýchle a silné. Na tom Ponéros trval.

Okolo hlavného tkáča sa krčili otroci, ktorí formovali prsty, ruky a plecia. Potom svoju prácu prinášali majstrovi a ten jednotlivé údy zručne vpletal do svojho stvorenia.

Ako dlho ešte? netrpezlivo sa spýtal Ponéros.

Vaše veličenstvo, proces nemožno urýchliť, ak chcete prvotriednu prácu, bránil sa majster tkáč.

Nemám čas...

Času sa netreba báť. Tkáč sa nenechal vyrušiť netrpezlivosťou svojho pána a postupoval precízne a dôsledne. Opatrne potiahol niekoľko vláken tmavosivej látky, ktoré sa prilepili ku kovu, a podal ich jednému z otrokov. Ten sa okamžite pustil do tkania odevu.

Majster tkáč kedysi slúžil Zdroju, pravému vládcovi neviditeľnej ríše zvanej Ahoratos, ale ako mnohí iní, aj on prekročil priepasť, pretože zatúžil po sláve, bohatstve a obdive. To všetko, ba ešte oveľa viac mu Ponéros sľúbil. Tkáč bol jedným z mála šťastlivcov, ktorí neboli zatvorení v kľetke. Keďže sa jeho práca panovníkovi páčila, smel sa slobodne pohybovať. Vedel však, že raz príde chvíľa, keď s ním jeho pán už nebude spokojný – a to bude jeho koniec.

Majster tkáč vytvoril pre Ponérosa už ne jeden ľudský oblek – ale takéto ešte nie. Na použitej krvi bolo čosi nezvyčajné: pochádzala od kráľovského bojovníka. *Mladého* kráľovského bojovníka. Tkáč netušil, ako k nej Ponéros prišiel. Nespomínal si, žeby bol niekedy pracoval s krvou pravého kráľovského bojovníka. Aspoň nie takého, ktorý sa slobodne pohybuje po Ahoratose. Toto bude jeho majstrovské dielo. Dokonalý exemplár. Na nerozoznanie od originálu.

Tkáč zosnoval štíhly trup, silné plecia a svalnaté ramená. Prišiel k nim ruky – veľké dlane s hybkými prstami. Bol to mladý človek; mladší, než akých doteraz pre svojho pána vytvoril. V duchu sa spytoval, čo má jeho pán za lubom.

Napokon k telu pripevnil hlavu a sformoval tvár. Peknú. Priateľskú. S krivým úsmevom a tmavými vlasmi.

Najťažšie boli oči. Tkáčovi sa nepodarilo docieľiť to, aby vyzerali dosť... ľudsky. Všetky ostatné časti boli dokonalé, ale oči mali zvláštny, bezfarebný lesk, akúsi prázdnotu, ktorá sa nedala zaplniť žiadnym z tkáčových trikov. Pomôže si vlasmi! Predĺži ofinu tak, aby oči sčasti zakryla.

Keď bola ľudská maska hotová, tkáčovi pomocníci ju obliekli do priliehavých džínsov, trička a tenisiek a postavili pred svojho pána. Poklonili sa, cúvli a so strachom očakávali jeho reakciu.

Ponéros vstal a zostúpil z trónu. Miestnosť sa ozývala cvengotom jeho krokov. Keď zastal, na tkáča s pomocníkmi dopadol jeho tieň. Vzal do ruky kostým s ľudskou podobou a skúmal ho centimeter po centimetri. Majster tkáč sa obával, že jeho pán na ňom nájde nejakú drobnú nedokonalosť a roztrhá ho na márne kúsky, takže budú musieť začať odznova. Aj to sa už raz stalo. A tie oči... Nijako ich nedokáže vylepšiť.

Vtom sa na Ponérosovej prísnej tvári objavil podivný úškrn.

Dobrá práca, tkáč.

Majster sa znovu uklonil.

Ponérosovo mohutné telo sa začalo po okrajoch vlniť a meniť na tekutinu, ktorá stiekla do tmavej mláčky na dlážke. Mláka sa doplazila ku kostýmu s ľudskou tvárou, prenikla doň cez chodidlá a stúpajúc nahor, vyplňala každý jeho záhyb. Viečka odrazu zažmurkali, hlava sa otočila a ústa sa zvlنili do úšklábku. Ponéros sa otočil ku tkáčom, vystrel ruky, ponaťahoval si svoje nové svaly a vyskúšal novučičké nohy. Urobil niekoľko krokov a zastal, potom sa otočil a dal sa znovu do pohybu. Musí si nacvičiť, aké to je, byť mladým človekom, tínedžerom. Mierne

zhrbený chrbát, ruky hlboko vo vreckách. Rytmická chôdza, sebavedomá a hladká. Všetky detaily musia byť bezchybné.

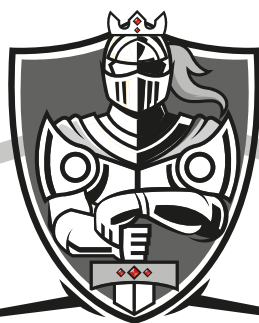
Oči by vás mohli prezradiť, podotkol majster tkáč. Starší by mohli niečo vytušiť, keby sa vám do nich zahľadeli príliš hlboko. Najlepšie azda bude úplne sa im vyhýbať.

Ponéros prikývol.

Ako sa budete volať, veličenstvo?

Ponéros zdvihol ruky do vzduchu a zaľal päsť. Hlas mal odrazu hladký a príjemný. Ludský.

„Volám sa Viktor.“

VRCH

///

ČASŤ PRVÁ

KAPITOLA PRVÁ

PIERA VO VODE

„Dajme si preteky! Dievčatá proti chlapcom.“ Brianna s Ivy stáli vedľa seba s rukami na bokoch a pozerali sa na Leviho a Xaviera. Hoci včera bol už Deň vďakyvzdania,¹ počasie bolo nezvyčajne teplé. Na hladine rybníka sa leskli slnečné lúče. Decká sa celé popoludnie vozili v novučičkých kajakoch, ktoré Evan a Xavier dostali od rodičov ako predčasný vianočný darček.

„Žartujete, však?“ spýtal sa Levi, potláčajúc smiech. „Myslíte si, že vy dve nás dokážete poraziť?“ Levi a Xavier si vymenili pobavené pohľady. Xavier bol vyšší, ale Levi mal dvakrát toľko svalov, čo obe dievčatá dohromady.

---

¹ Deň vďakyvzdania sa v USA každoročne slávi vo štvrtý štvrtok v novembri. Jeho tradícia siaha až do roku 1621, keď prví európski osadníci spolu s domorodými Indiánmi vzdali veľkou hostinou vďaku za prvú úrodu a skutočnosť, že prežili predchádzajúcu krutú zimu. Na slávnostnom stole, pri ktorom sa schádzajú celé rodiny ako u nás na Vianoce, nechýba pečený moriak, kaša zo sladkých zemiakov a brusnicová omáčka (pozn. prekl.).

„Vás dvoch by porazil aj leňoch,“ vyhlásila Ivy a pohodila červenými kučerami.

„To by z čisto technického hľadiska nebolo možné,“ podotkol Manuel, ktorý sedel na kraji móla a spolu s Evanom chytil ryby. Uprednostňoval také vodné aktivity, pri ktorých sa vôbec nemusel dotýkať vody. „Leňoch sa pohybuje rýchlosťou iba dva metre za minútu, kým kajak môže dosiahnuť rýchlosť...“

„Čo je leňoch?“ spýtal sa Evan.

„Dobre, dievčatá. Poďme na to,“ povedal Xavier a chytil veslo. „Kto prehrá, kúpi víťaznému tímu trojitú zmrzlinu v Snack Shacku.“

„Každému,“ dodal Levi.

„Platí,“ súhlasila Brianna. „Pripravte sa na to, že svoje vreckové miniete na zmrzlinu.“

„My si berieme žltý,“ zvolala Ivy. Dievčatá skočili na mólo, ku ktorému boli kajaky priviazané, a jedna po druhej nasadli do loďky.

„A čo my?“ spýtal sa Evan a odhodil svoju udicu. „Aj ja chcem pretekať!“ Evan sa kedysi bál kúpať v rybníku, ktorý bol taký veľký, že by ho pokojne mohli nazývať aj jazerom. Mal aj úctyhodnú hĺbku a podľa Evana v ňom kedysi žila morská príšera. Ale odkedy navštívil Ahoratos, kde sa *viezol* na chrbte morskej príšery, strachom z morských oblúd už netrpel.

„Už je tu iba veslársky čln,“ oznámil Levi. Spolu s Xavierom pritiahol k mólu zelený kajak, aby doň mohli nasadnúť. „Je možné, že doň trochu zateká.“

Evan schmatol Manuela za ruku a ťahal ho k starému člnu na brehu rybníka: „Ja budem veslovať, ty budeš vylievat' vodu.“

„Podľa mňa nie je schopný plavby,“ neisto namietol Manuel.

„To nevadí; aj tak sa nechystáme na ktovieakú dlhú plavbu.“

„Nezabudnite si záchranné vesty,“ zazubil sa Xavier. „Vieš, že mama nás sleduje kuchynským oknom. Keď si ju neoblečieš, v sekunde bude vonku.“

„Hej, viem. Ona má oči aj na chrbte.“ Evan vzal dve vesty a jednu hodil Manuelovi, ktorý ju držal v rukách so zmäteným výrazom na tvári, akoby netušil, ako si ju obliecť.

Xavier a Levi sa veslami odtisli od móla.

„Myslím, že majú niečo za lubom,“ povedal Levi, keď si všimol, že dievčatá dali hlavy dokopy, akoby spriadali nejaký plán. „Možno nás chcú prevrátiť alebo niečo také.“

„Veď sa k nám ani nestihnú priblížiť,“ zaškeril sa Xavier a potom sa otočil k dievčatám. „Pripravené?“

„Ešte sekundu.“ Brianna si položila veslo na kolená, z vrecka vytiahla lesk a naniesla si ho na pery.

„Nepotrebujete si aj upraviť vlasy?“ posmešne sa spýtal Levi.

„Si veľmi vtipný,“ odsekla Ivy. „Pripraviť sa, pozor, ŠTART!“

Oba kajaky vyrazili vpred, deti pádlovali ako o život. „Chyťte nás, slimáci!“ skandovali dievčatá.

„Odtisni nás od brehu!“ Evan sedel v člne a držal veslá. Manuel si nasadil vestu, čupol si a tlačil do zadnej časti člna. Ten sa nepohol ani o centimeter. Keď sa kostnatými plecami zaprel do loďky o čosi silnejšie, chodidlá sa mu zaborili do bahna.

„No tak!“ súril ho Evan.

„Nechce sa... pohnúť...“ Manuel znovu zatlačil a čln sa napokon odlepil od brehu. Evan strčil veslo do vody a odpichol sa ním od dna. Čln sa už voľne plavil.

„Naskoč!“ zvolal Evan.

„Naskočit?“ Manuel naňho vytreštil oči.

„Rýchlo!“

Chlapec sa zhlboka nadýchol, chytil sa kormy lode a jednu nohu prehodil cez okraj, pričom mu okuliare skĺzli na špičku nosa. Čln sa bláznivo rozkolísal.

„Pozor, človeče!“ zvolal Evan. „Takmer si nás prevrátil!“

„Prepáč!“ Manuel vtiahol do člna aj druhú nohu a napravil si okuliare. Evan už medzitým vesloval ako najatý, aby dohonil stratený čas. Oba kajaky mali pred nimi náskok asi šesť metrov.

Manuel sa zdesene pozrel na vodu na dne člna, ktorá mu už vystúpila po členky. Zachvel sa – bola studená.

„V člne je diera!“

„Vezmi vedro a vylievaj!“

Manuel vzal do rúk vedierko z pieskoviska, ktoré sa válalo na dne člna. Bolo prasknuté. Vzdychol si a začal čo najrýchlejšie vylievať z člna malé množstvá vody. Tu a tam musel na chvíľu prestať, aby si posunul okuliare ku koreňu nosa.

„Koľko zaostávame?“ Evan bol počas veslovania otočený chrbtom k prednej časti člna, takže kajaky nevidel.

„Hm... Neviem...“ Manuel sa narovnal, aby sa pozrel Evanovi za chrbát, a žmúril do slnka. Na brehu rybníka rástli vŕby a vodná plocha sa v polovici zatáčala, takže nebolo vidno až na jej koniec. „Nevidím ich.“

„Čo?“ Evan sa obzrel. „Zrejme sa skrývajú za tamtými stromiskami. Myslia si, že sú vtipní. Iba chcú, aby sme uverili, že už vyhrali.“

Manuela znovu striaslo. „Možno by sme sa mali vrátiť.“ Voda mu žblnkala okolo lýtok. „Musím si napísať domácu úlohu...“

„V žiadnom prípade. Ukážeme im, že my sa len tak nevzdáme.“ Evan sa pustil do veslovania s novou energiou.

„Počkaj, čo je to?“ Manuel sa postavil a čln sa zakolísal.

„Čo robíš? Chceš nás prevrátiť?“

„Pozri!“ Manuel ukázal na niečo za Evanovým chrbtom. Evan prestal veslovať a otočil sa. Chvíľu nič nevidel, potom zhíkol.

Priamo pred nimi sa na hladine objavil temný kruh. Opisoval dokonalú kružnicu s priemerom pol druhu metra. Vyzeral ako diera.

Diera vo vode?

„Čo je to? Vír?“ spýtal sa Evan.

„To nie je možné,“ odpovedal Manuel. „Na to tu nie je dostatočne silný prúd.“

Voda unášala čln smerom k diere. Evan sa pokúsil veslovať opačným smerom, ale čln sa k nej približoval, akoby ho k nej priťahovala nejaká sila.

„Pomoc!“ skríkol Manuel. „Pomoc!“ Začal lapať po dychu, pretože keď bol vydesený, zhoršila sa mu astma. „Potrebujem... svoj... inhalátor...“

„Počkaj – aha!“ zvolal Evan. „Vidíš to, čo ja?“

Manuel sa naklonil nad vodu, aby sa pozrel, na čo Evan mieri prstom. Na hladine diery vo vode sa čosi ligotalo. Spočiatku to bolo rozmazané a nejasné, ale zakrátko to nadobudlo jednoznačný tvar.

„To je erb!“ zvolal Evan. Erb Ahoratosu. „To znamená, že toto je...“

„Voda!“ Manuel sa zarazil, keď si uvedomil, že to, čo práve vyslovil, nemôže byť pravda. „Počkej chvíľu. Voda? Čo tu robí Voda? V tejto vode? Na zemi?“

„Asi by sme tam mali vojsť a zistiť to.“

„Čo? Vojsť *tam*?“

„Určite sú tam aj ostatní. Pod! Nechceme predsa o nič prísť!“

„Nie, nie, nie!“ zakňučal Manuel, keď Evan vtiahol veslá do člna a nechal ho plávať k diere. „To nie je dobrý nápad!“

„Upokoj sa, Manuel! Počítaj!“ Evan sa vôbec nebál, hoci ho trochu prekvapilo, že sa Voda objavila *na zemi*. Nič také sa predtým nestalo. Voda znamená dobrodružstvo. Určite sa stane niečo úžasné a on si to ani za svet nenechá ujsť.

„Jeden... dva... tri...“ Čím bližšie bol čln k okraju diery, tým väčšia hrča navierala Manuelovi v krku. Vždy, keď bol na smrť vystrašený, počítal. „Mali by sme povedať tvojej mame, že...“

„Och, ona o tom už asi vie!“ Keďže korma sa začala nebezpečne dvíhať, Evan uchopil oba okraje člna a nadšene zvýskol: „Juchú!“

„Zomrieme!“ Manuelov výkrik zanikol v hukote Vody, ktorá ich obklopila zo všetkých strán. „Štyri... päť... šesť...“ Čln sa dostal do zvislej polohy a vhuhol do diery.

„Ako... tmavý... tobogan...“ vyjachtal Evan. Nevidel vôbec nič, dokonca ani necítil vodu. Akoby sa ocitli v ochrannej trubici uprostred vodopádu. Pripomínalo mu to jazdu toboganom, ale tobogany zvyčajne nejdú kolmo nadol. Vtedy si všimol, že už nesedí v člne – ten zmizol. Padal nohami napred a s rukami vystretými nad hlavou.

„Toto... sa mi... vôbec... nepáči!“ Neďaleko neho zabublal Manuelov hlas.

„Mne áno!“ zvolal Evan, ale slová akoby sa mu vracali späť do hrdla. „NAJLEPŠIA... JAZDA... NA SVETE!“

///

Vzápätí už Evanovi bolo jasné, že sa nachádza v Jaskyni. Z vysokého stropu viseli domodra sfarbené žiariace stalaktity a zo zeme vyrastal rad stalagmitov, ktoré pripomínali drobné pohorie. Iskierky – obláčiky bieleho svetla vznášajúce sa vo vzduchu – mu tancovali okolo hlavy. Načiahol sa za jednou z nich, ale ako vždy mu unikli pomedzi prsty.

Manuel dorazil o zlomok sekundy neskôr; ešte stále mal prižmúrené oči a prstami si zvieral nos. Okuliare mu z neho zmizli, pretože v Ahoratose ich nepotreboval.

Evan doňho štuchol: „To je v poriadku, Manuel. Sme tu, dokázali sme to.“

„Ale vám to trvalo.“

Evan sa otočil a zistil, že Xavier a ostatné decká sú už tam. Všetci mali na sebe odev bojovníkov pozostávajúci z tmavosivých nohavíc a košele. Nechýbala im ani výzbroj: biely pancier trojuholníkového tvaru, široký hladký opasok, vysoké topánky a prilba, ktorá sa podobala na cyklistickú helmu, ale s tým rozdielom, že nemala hladký povrch, ale zložený z menších rovných plôšok.

Evan potlačil nutkanie vyplaziť Xavierovi jazyk, ale povedal si, že na také veci je už príliš veľký. Zanedlho bude mať predsa desať rokov.

„Mysleli sme si, že ste sa na nás vykašľali,“ povedal.

„Zaskočilo nás to rovnako ako vás.“

„Malé varovanie by tak či tak potešilo,“ poznamenal Manuel, a keď sa konečne upokojil, pleciami mu trochu klesli.

„Pozdravujem vás, bojovníci.“ Z ničoho nič sa pred nimi objavila postavička v purpurovom plášti s kapučnou, ktorá jej zakrývala tvár. Ruwach. Ich sprievodca v Ahoratose.

„Vitajte.“ Hlas mal v porovnaní s útlým telom mohutný. Bol dokonca taký silný, že zaplnil nielen celú Jaskyňu, ale i mysle detí. Ruwachovu tvár doteraz nevideli, hoci z času na čas zahliadli niečo, čo by mohlo byť nosom či očami. Ruwach bol pre nich stále záhadou a očividne mu to tak vyhovovalo. Zároveň však bol ich priateľom a jeho prítomnosť bola pre ne zárukou bezpečia.

„Ruwach!“ zvolala Ivy a rozbehla sa k nemu, aby ho objala. Brianna urobila to isté. „Radi ťa opäť vidíme!“ Chlapci sa na seba pozreli a iba zagúľali očami.

„Aj ja vás rád vidím,“ odpovedal Ruwach a zasmial sa. „Dnes vám chcem ukázať niečo špeciálne...“

„Mám otázku,“ ozval sa Manuel a zdvihol ruku, akoby boli v škole. „Prečo bola Voda na zemi? Obyčajne, keď nás erb priviedol do Ahoratosu, Vodu sme museli nájsť sami. Tentoraz si ona našla nás, a to priamo na zemi, čo sa vymyká zvyčajnému postupu.“

„Dnešok bude celý nezvyčajný,“ vyhlásil Ruwach. „O chvíľu to pochopíte. Teraz musíme ísť.“

Deti si vymenili nechápavé pohľady. Ruwach mal neobyčajne naponáhlo, čo znamená, že ich čaká niečo vzrušujúce a možno aj nebezpečné. Takže to bude zábava – alebo aj nie.

„Kam to ideme?“ spýtal sa Evan.

„Na miesto, na ktorom ste ešte neboli. Poďte za mnou a uvidíte.“